

Danske Diktat Stil.

1886

Alfred Knorr.

Klavs Nav

Paa Kong Valdemars
Tid boede der i Marsler
By ost for Odense en
fattig Enke, der levede
af at lægge Gæs til. Men
saa som hun ingen Jord
havde til sit Hus, maatte
te hun leje Græsning
til sine Gæs i en Udmærk
langt uog borte fra Byen
og Landevejen. Der maatte
te da hennes Son Klavs
gaa og vogte dem, og

Moderen havde havde
de strengt forbudt ham
at gaa fra dem. Men
da begav det sig, at
Kong Valdemar en
Gang paa en Rejse skide
de komme igjennem Mar-
slev; thi Landevejen
fra Nyborg til Odense
gik den Gang ikke der,
hvor den nu gaar, men
norligere gjennem Mar-
slev. Klavs vilde gjerne
se denne Stads, men han
vilde ikke overtræde sin

Moders Forbud. Da fik
han et godt Indfald, hvor-
ved han mente, han kun-
de hjælpe sig ud af den Tri-Knibe,
be han var i. Han tog et
langt Reb og lagde den om
Halsen paa Gæsene, saa
at de bleve bundne sammen
der med, og saa tog han
Rebet over Skulderen og
travede saaledes hen til
Landevejen med Gæsene
paa Nakken. Der var en
stor Menneskestimmel, og
de vare alle ivrige ^{for} at se paa efter

Kongen, saa at ingen af
dem lagde mærke paa til
Klavs. Men Kongen havde
bedre sine Gjine med sig,
og da han saa Drengen,
spurgte han, hvem han
var. Drengen svarede, at
han var Klavs. Og da
Kongen nu fremdeles spurte,
hvorfor han bar de Gæs
paa Nakken, saa forklarede
Klavs, at hans Moder
havde sagt, at han maatte
ikke gaa fra Gæssene.

Dans h. Piktat Stil 1886.

N. Gründer.

Klavs Nav.

Paa Kong Valdemars
Tid boede der i Marslev By
^{öst}
vest for Odense en fattig öst
Enke, der levede af at
lægge Gæst til. Men saa Gæs
som hun ingen Jord hav
de til sit Hus, maatte hun
leje Græsning til sine Gæs i
en Udmærk langt borte fra
Byen og Landevejen. der Der
maatte hendes ^{de} Søn Klavs
gaa og vogte dem, og Nøde
ren havde strægt forbudt.

ham at gaa fra dem: Men da begav det sig at Kong Valdemar en Gang paa en Rejse skulde komme igjennem Marslev, thi Landevejen fra Nyborg til Odense gik den Gang ikke der hvor den nu gaar, men nordligere gjennem Marslev. Klavs vilde gjøres denne Stads, men han vilde ikke overtræde sin Moders Forbud. Da fik han et godt Indfald, hvorved han mente, han kunde hjælpe sig ud af den Knibe, han var i. Han tog et langt Reb og lagde det om Halsen paa Gæssene, saa at de bleve bundne sammen dermed, og saa tog han Rebet over Skulderen og travede saaledes hen til Landevejen med Gæssene paa Nakkern. Der var en stor Menskestim mel, og de vare alle ivrige efter at se paa Kongen, saa at ingen af dem lagde mærke til Klavs. Men Kongen, havde bedre sine Gjere med sig,

og da han saa Drengen,
spurgte han, hvem han var.
Drengen svarede, at han
var Klavs. Og da Kongen
nu fremdeles spurgte, hvorfor
han bar de Gæs paa Nækken,
saa forklarede Klavs, at
hans Moder havde sagt,
at hans Nække maatte ^{ikke} gaa
fra Gæssene.

Dansk Diktat Stil 1886

W Haas.

Klavs Nav.

Paa Kong Valdemars
Tid boede der i Marslev
By øst for Odense en pat-
tig Enke, der levede af at
lække Gæst. Men saasom
hun ingen Jord havde til
sit Hus, maatte hun leje
Græsning til sine Gæst i en
Udmark langt borte fra
Byen og Landevejen. Der maat-
te da hendes Søn Klavs gaa
og vogte dem, og Moderen havde
strangt forbudt ham at gaa

fra dem. Men da begav det sig, at Kong Valdemar en Gang paa en Rejse skulde komme igjennem Marsluppen; thi Landvejen fra Nyborg til Odense gik den Gang ikke ^{der} hvor den nu gaar, men nordligere gjennem Marslev. Klavs vilde gjerne se den Stads, men han vilde ikke overtræde sin Moders Forbud. Derfor fik han et godt Indfald, hvorved han mente, han kunde hjælpe sig ud af den Knibe, han var i. Han tog et langt Reb og

lagde det om Halsen paa Gæsene, saa at de bleve bundne sammen dermed, og saa tog han Rebet over Skulderen og travede saaledes hen til Landvejen med Gæssene paa Nakken. Der var en stor Mennereskestemme, og de vare alle ivrige ^{efter} at se paa Kongen, saa at ingen af dem lagde Måke til Klavs. Men Kongen havde bedt sine Gjener med sig, og da han saa Drengen, spurgte han, hvem han var. Drengen svarede, ^{at} han var Klavs. Og da

24
Kongen nu fremdeles^(Ls), fremdeles^r
spurgte, hvor for han var de
Goes paa Nakken, saa forklare
rede Klaus, at hans Moder havde
sagt, ^{at} han maatte ikke gaa fra
Gossene.

Dansk Diktat. Stil.

1886.

J. Groth.

Klavs Nar.

Paa Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By øst
for Odense en fattig Enke,
der levede af at lægge Gæs
til. Men saasom hün in-
gen Jord havde til sit Hus,
maatte hün leje Græsning
til sine Gæs i en Udmærk
langtborte fra Byen og Län-
devejen. Der maatte da hün
des Fön Klavs gaa og vogte
dem, og Moderen havde
strængt forbüdt ham at

gaa fra dem. Men da be-
gav det sig, at Kong Val-
demar ~~en~~ Gang paa en
Rejse skulde komme i-
gjennem Marslev; thi
Landvejen fra Nyborg
til Odense gik den Gang
ikke der, hvor den nu gaa,
men nordligere gjennem
Marslev. Klavs vilde
o' gjerne se denne Stads,
han men ^{han} vilde ikke overtræ-
de sin Moders Forbud.
Da fik han et goott Ind-
fald, hvorved han men

te, han kunde hjælpe sig
ud af den Kribbe, han var
i. Han tog et langt Reb
og lagde det om Halsen på
Gæssene, saa at de bleve
bündne sammen der med,
og saa tog han Rebet over
Skulderen og travede saa
ledes hen til Landevejen
med Gæssene på Nak-
ken. Der var en stor Men-
neskestimmel, og de var
alle ivrige efter at se på
Kongen, saa ingen af
dem lagde Mærke til

Klavs. Men Kongen havde
de bedre sine Øjne med
sig, og da han saa Drengen,
spurgte han, hvem
han var. Drengen svarede,
at han var Klavs.
Og da Kongen nu fremdeles
spurgte, hvorfor
han bar de Gæs paa
Valken, saa forklarede
Klavs, at hans Moder
havde sagt, han ikke
maatte gaa fra Gæssene.

Danskdikttatitel 1886

for

Ferman Hansen Traberger.

Klavs Nar.

Taa Kong Valdemars Tid bodde
der i Marsker By vest for Oense
en fattig Enke, der levede af at
begge Taa til. Men saam hun ingen
Jord havde til sit Hus, maatte
hun leje Græsning til sine Taa i
en Udmærk langt ude ~~uden~~ borte
fra Byen og Lendervej; der der maatte Der
te da hendes Søn Klavs og gaa og
vogte dem og Moderen havde strengt
forbudt ham at gaa fra dem. Men
da begav det sig, da at Kong Valdemar
en Gang paa en Reise skulde komme

gjennem Marslev, thi Landevejen
fra Nyborg til Odense gik dengang
ikke, der hvor den nu gaar, men
Kørligere gjennem Marslev. Klaus
vilde gjerne se denne Sted, men
han vilde ikke overtrede sin Moders
forbud. Da fik han et godt
indfald, hvorved han mente, han
kunde hjælpe sig ud af den knibe
han var i. Han tog et langt
Reb og lagde det om Halsene paa
Søstrene saa at de blevne borte
sammen, der med, og saa tog han Rebet
over Skulderen og trængte saaledes hen
til d. Landevejen med Søstrene paa

Køkken. Der var en stor Menneſke
stimmed, og de vare alle ivrige efter
at se paa Kongen, saa at ingen lagde
mærke efter at se paa til Klaves.
Men Kongen havde bedre sine Øjne
med sig, og da han saa Drengen, spurgte
han, hvem han var. Drengen
svarede, at han var Klaves. Og da
Kongen nu fremdeles spurgte, hvorfor
han bar de Søs paa Nækken, saa
forklarede Klaus, at hans Moder
havde sagt, hans Moder havde
sagt, han maatte ikke gaa fra Søstrene

Dansk Diktat Stil.

1880

Axel Tjern

Klavv. Kar.

Paa Kong Valde mars Tid
boede der i Marslev By ist for Odense
se en fattig Enke, der levede af
at legge Gæs til. Men saasom Gæs
hün ingen Jord havde til
sit Hus, maatte hün leje
Græsning til sine Gæssien
Udmark langt borte fra By-
en og Landevejen. Der maatte
te da hendes Son Klavsgaa
og vagte dem, og Moderen dem
havde trængt forbüdt ham
at gaa fra dem. Men da begav

det sig, at Kong Valdemar langt. Reb og lagde det om
en gang paa en Rejse skul Kalsen paa Gessene, saa
de kaam me igjen nem. Naar at de bleve bundne sammen
skov, thi Landevejen fra dermed, og saa tog han Reb et
Syborg til Odense gik over Skulderen og travede saa
dengang ikke der, hvor den ledes hen til Landevejen med
nu gaar, men nordligere Gessene paa Kalken. Der
gjennem. Naar skov. Klavs var en stor Menneche. Stim-
vilde gjerne se denne Stadt, mel, og de vare alle ivrige ef-
men han vilde ikke overtraeter at se ^{paa} Kongen, saa at in-
de sin Aders. Forbud. Da sk gen af dem lagde Merke til
han et godt Indfald, hvor Klavs. Men Kongen havde
ved han mente, han kun bedre Gjorene med sig, og sine
de hjælpe sig ud af denne Tni da han saa Drengen, sjuing-
je, han var i. Han tog et te han, hvem han var. Dren

gen svarede, at han var Klavs.
Og da Kungen nu fremdeles
spurgte, hvorfor han bar de Gæ-
r paa Takken, saa forklarede
de Klavs, at hans Moder havde
de sagt, han maatte ikke gaa
fra Gæssene.

Dansk Digtat Stil

1886.

Magnus Clausen.

Klavs Far.

Paa Kong Valdemars Tid boede der
i Narslev By Gst for Odense en fattig
Enke, der lavede af at lægge Gæs til.
Men saasom hün ingen Jord havde
til sit Hus, maatte hün lye Græsning
til sine Gæs i en Uldmark langt
borte fra Byen og Landevejen. Der
maatte da hendes Søn Klavs gaa
og vogte dem, og Moderen havde streng
forbudt ham at gaa fra dem. Men
da begar det sig, at Kong Valdemar
en Gang paa en Rejse skulde komme
igjennem Narslev, thi Landevejen

nordligere fra Nyborg til Odense gik den Gang
ikke der, hvor den nu gaar, men nordlige
gjennem Marster. Klavs vilde gjerne se
denne Stads, men han vilde ikke overtroede
sin hendes Moders Forbud. Da fik han et
godt Indfald, hvorved han mente, han
kunde hjælpe sig ud af den Kæbe,
hvor han var i. Han tog et langt Reb og
lagde det om Halsen paa Gæssene, saa
at de blive bundne sammen dermed, og
saa tog han Rebet over Skulderen og træng
saaledes hen til Landevejen med Gæssene
paa Nakken. Der var en stor Menne-
stimmel, og de vare alle ivrige efter at
se paa Kongen, saa at ingen af dem

lagde. Noerke til Klavs. Men Kongen havde
bedre sine Øjne med sig, spurgte han, hvem han
var. Drengen svarede, at han var Klavs. Og
da Kongen nu fremdeles spurgte, hvorfor han
bar de Gæs paa Nakken, saa forklarede Klavs
at hans Moder havde sagt, han ikke maatte
gaar fra Gæssene.

Dansk Stil

[Gjenfortalling]

Examen 1886

Gustave Tensmark

Helliganders

I Begyndelsen af det tret-
tende århundrede levede
i Lagelse en Præst som
hed Helliganders, han fik
Lyst til at drage til det
hellige Land tillige med
elleve andre. Da de
nu havde set alle de
helbige Hæder og kom til-
bage til det Sted hvor deres
Fæder laa, vilde Helligan-
ders endnu en Gang i
Kirke inden han gik om

Bord. Medens han var
i Kirke fik hans Rejse
fælden god Bør. Da han
nu kom ned til Stran-
den saa han Skibet langt
loorte. Da kom der en
Rytter som sagde, at han
skulde sætte sig op hos ham,
det varede ikke længe in-
den Helliganders faldt i
Løren, og da han vaag-
nede laa han paa en Høj
Nordvest for Slageløtet
hved Landevejen. Der staar
et stort sort Kors til Min-

de om Miraklet, og Højen
kaldes efter ham Hvilehøj.
Det er Helliganders Skæde
at Slagelse er saa stor
en By. Han laad en
Gang Kong Valdemar
om han maatte faa saa
meget Jord som han kunde
ride omkring medens paa
et nættegammelt Føl me-
dens Kongen var i Bad,
og han red saa hurtigt, saa
at Tjenerne flere Gange gik
hen tid Kongen og sagde at
han skulde skændes²⁴⁹ for eller

ellers vilde Helliganders
vide hele Landet om.
Saa den Mand havde
gelse faaet saa store Jorder.

Dansk Stiel
(Gjenfortælling)

af
Eggenen

Dirck Hagen

Hellig Anders

I Begyndelsen af det
trøttende Aarkundrede, levede
der i Slagelse en Præst,
ved Navn Hellig Anders.
Han længtes efter at
komme, til det hellige
Land, endelig, rejste han
der over, med elve andre
i Selskab. Da de nu
ankom der, og saa det hel-
lige Grav, og andre Mærke-
digheder, gik de til Stranden,
Men der var ikke god

Börst. Da vilde Hellig Anders
for man tog Afsted, gaa i
Kirke, og begav sig derhen.
Men da nu Guds tjeneren
var forbi, ^{gik} Hellig Anders
ned til Stranden. Da han
kom der, ^{med}, var det Skib
hvor han skulde med,
sejlet væk, og sejlede langt
ude paa Havet. Da nu
Hellig Anders stod, og
tænkte sig om, hvad han
skulde gjøre, ^{gaa} kom der
pludselig en Rytter ridende,
og bad Hellig Anders, om

at sætte sig op paa hans
Hest. Dette gjorde han
ogsaa, men det varede ikke
lange, for Hellig Anders
faldt i Jern, i Rytterens
Arme. Da han vaagne
igjen, laa han paa en
Høj, en Mil vest for
Skagen. ^{Slaget} Paa dette Sted
blev der senere hen, rejst
et Korn, og Stædet blev kaldt
Vilsted. Det varede nogle
Maaneder, inden de andre
elke kom hjem, og de blev
meget forbaandede over, at

Bort Hellig Anders, ^{var} for
lankt Tid Tidten, ^{var} ~~komman~~
nyen. En Gang havde
Hellig Anders beidt Kong
Valdemar, om han maatte
saa saa meget Land, som
han kunde ride, om naar
et Vats gammel Føl, i
imens Kongen var i
Badet, og dette gav Kongen
Anders Lov til. Da nu
Kongen gik i Badet, satte
Anders sig op naar et
Føl, og red saa hurtig
at Høffolchene, maatte gaa

hen til Kongen i Badet,
og sige han maatte skynde
sig, for ellers vilde han
ride hele Landet om.
Da Kongen kom ud af
Badet, havde Anders allerede
redet et godt Stykke. Derfor
stammer det, at Slagelse har
saa mange Jorejerd^{er}domme.

Dansk Piktat Stil

1886

Simon Tange

Klavs Nar.

Paa Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By ist for
Odense en fattig Enke der levede
af at lagge Gæst. Men saasom
hun ingen Jod havde til sit sine Gæst
Hues, maatte hun tjene Gæstning
til sine Gæst i en Umark
langt borte fra Byen og Lan-
dengen. Der maatte da hendes
Søn Klavs gaa og raagte dem,
og Moderen havde stremst forbudt strengt
ham at gaa fra dem. Men da
begav det sig at Kong Valde-

mar en Gang paa en Rjise
vilde skulde komme igjennem Marslev;
thi Landvejen fra Nylborg
til Odense gik den Gang ikke
der, hvor den nu gaar, men
nordligere gjennem Marslev.
Klavs vilde gjerne se den
ne Stads, men han vilde
ikke overtræde sin Moders
Forbud. Da fik han et
godt Indfald, hvorved han
mente, han kunde bjelke
pe sig ud af den Krive,
han var i. Han tog et
langt Reb og lagde det om

Halsen paa Gæssene, saa
at de bleve bundne sammen dermed,
og saa tog han Rebet over Skul-
deren og trængede saaledes hen til Lan-
devæjen med Gæssene paa Nakken.
Der var en stor Kennesbestem-
mel og de vare alle ienige efter at
se paa Kongen saa at ingen
af dem lagde Mærke til Klavs.
Men Kongen havde bedre
sine Øjne med sig, og da han
saa Drengen, spurgte han hvem
han var. Drengen svarede,
at han var Klavs. Og da
Kongen nu fremdeles spurgte,

hvorfor han bar de
Gespaa Stikken, saa
forklarede Klavs, at hans
Moder havde sagt, han
maatte ikke gaafra Ges-
sene.

Dansk Digtastil
1886.

Hilmar Hansen.

Klav's Nar.

Da Kong Valdemors Tid boe
de der i Marslev By Ist for Oden
se en fattig Enke, der levede af at
lægge Gæst til. Men saarsom hun
ingen Jord havde til sit Hus,
maatte hun leje Gæstning
til sine Gæst i en Udmærket,
langt borte fra Byen og Lan-
dervejen. Der maatte da hendes
Søn Klav's gaa og vagte dem, og
Moderen havde strengt forbudt
ham at gaa fra dem. Men da
begav det sig at Kong Valde

mar p en Gang paa en Bejsse
skulde komme igjennem Mar-
sløw; thi Landevejen fra Nyboog
til Odensø, gik den Gang ikke der,
hvor den nu gaar naar Nordlige
re igjennem Marssløw. Klavsvil-
de gjerne se derne. Stadsman-
nen vilde ikke ovtrede sin Ma-
kers Forbud. Da fik han et
gødt Indfald, hvorved han men-
te, at ^{han} kunde hjælpe sig ud af den
Knibe, han var i. Han tog et
langt Reb og lagde det om Hal-
sen paa Gæssene, saa at de ble-
ve bundne sammen dermed, og

saa tog han Ribet over Skul-
deren og travede saaledes hen til
Landevejen med Gæssene paa
Nakken. Der var en stor Men-
nehestimel, og de vare alle
ivrige ^{efter} at se paa Kongen saa
at ingen af dem lagde man-
ke til Klavsvil. Men Kongen han-
de bedere sine Gjene med sig, og
da han saa G Drengen, spurgte
han ham, hvem han var. Dreng-
en svarede, at han var Klavsvil.
Og da Kongen nu fremdeles spurg-
te, hvorfor han bar de Gæs paa
Nakken, saa forklare Klavsvil,

at hans Moder havde sagt, han
maatte ikke gaa fra Gæssene.

Dansk Diktatsstil

1886.

Alfred Bøggild.

Klavs Nav.

Da Kong Valdemars
Tid boede der i Marslev
By øst for Odense en fat-
tig Enke, der levede af at
lægge Tæs til. Men saa-
som han (i Kjøbningen) jord hun
havde til sit Hus, maad-
te hun leje Grasning til
sine Tæs i en Udmark
langt borte fra Byen og
Landevejen. Der maatte
da hendes Søn Klavsga
og vogte dem, og Moderen

havde strengt forbudt
ham at gaa fra dem.
Men da begav det sig,
at Kong Valdemar en
en Gang paa sin Rejse
skulde komme igjen-
nem Marslev; thi Lan-
devejen fra Nyborg til
Odense gik den Gang ik-
ke der, hvor den nu gaar
men nordligere gjen-
nem Marslev. Klaus
vilde gjerne se denne
Stads, men han vilde
ikke overtræde sin Mo-

ders Forbød. Da fik han
et godt Indfald, hvorved
han mente, han kunde
hjælpe sig ud af den Kni-
be, han var i. Han tog
et langt Reb og lagde
det om Halsen paa Gæs-
sene, saa at de bleve bund-
ne sammen dermed, ogsaa
tog han Rebet Phuldren paa
og travede saaledes hen til
Landvejen med Gæssene
paa Nakken. Der var en
stor Menneskestimmel,
og de vare alle ivrige efter

at se paa Kongen, saa at
ingen af dem lagde Mær-
ke til Klavs. Men Kon-
gen havde bedt sine Gj-
ne med sig, og da han
saa Drengen, spurgte han,
hvem han var. Drengen
svarede, at han var Klavs.

Og da Kongen nu fremde-
les spurgte, hvorfor han
bar de Føds paa Nakken,
saa forklarede Klavs, at
hans Moder havde sagt,
han maatte ikke gaa fra
Gæssene.

Dansk Diktatstil.

1886

Lærme Carl Tang Petersen

M. Tegnene dikterede med!

Klavs Kar.

Da Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By ~~var~~ öst
for Odense en fattig Enke,
der levede af at lægge Tæs
til. Men saasom hun ingen Jord
harde til sit Hus, maatte hun
leje Græsning til sine Tæs Græsning
i en Uldmark langt borte fra
Byen og Landevejen. Der maatte
da hendes Søn Klavs gaa og vog-
te dem, og Moderen havde strængt ^{gt} strængt
forbudt ham at gaa fra dem. Men
da begav de sig, at Kong det

Valdemar en Gang
paa en Rejse skulde
komme igjennem Mars-
lev; thi Landevejen
fra Nyborg til Odense
gik den Gang ^(ikke) der, hvor
den nu gaar, men nordl-
ere ~~og~~ igjennem Marslev. Klaus
vilde gjerne se denne Stas,
men han vilde ikke overtra-
de sin Moders Forbud. Da fik
han et godt Indfald, hvor ved
han mente, at han kunde
hjaelpe sig ud af den ^{Knibe}
han Knibe, ha var i. Han tog et

et langt Reb og lagde det
om Halsen paa Tassene,
saa at de bleve bundne
sammen dermed, og saa tog
han Rebet over ^{hans} Skulderen
og travede saaledes hen
til Landevejen med
Tassene paa Nakken. Der var
en stor Menneskestutrimmel,
og der vare alle ivrige efter
at se paa Kongen, saa at
ingen af dem lagde mærke
til Klavs. Men Kongen hørte
bedre sine Gjere med sig, og da
han saa Drengen, spurgte

han, hvem han var.
Drengen svarede, at
han var Klavs. Og
da Kongen nu frem-
deles spurgte, ~~hvor da~~ hvor
for han bar de Læs paa
Sækken, saa forklarede
Klavs, at hans Moder
havde sagt, han måtte
ikke gaa fra Læssene.

Klavs Tour.

Paa Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By Gist for
Odense en fattig Enke, der lovede
af at lægge Gist til. Men saa, Gas
som hun ingen Jord havde til sit Hus,
maatte hun bje Græsring til sine Gas
i en Udmærket langt borte fra Byen og
Landvejen ^{270.} maatte nu Der maatte da
hendes Søn Klavs gaa og opgte dem, og
Moderen havde strengt forbudt ham
at gaa fra dem. Men da begav det sig,
at Kong Valdemar en Gang paa en
Reise skulde komme igjennem Marslev;

thi Landvejen fra Nyborg til Odense
gik ikke den gang ikke der hvor den nu
gaar, men nordligere ^{gjennem} for Marslev.

Stads,

Klavs vilde gjøre se den nye Stads
men han vilde ikke overtæde sin Moders
Forbud. Da fik han et godt Indfald,
hvor ved han mente, han kunde hjælpe
sig ud af den Knibe, han var i. Han
tog et langt Pæb og lagde det om Halsen
paa Gæssene, saa at de blev bundne
sammen der med, og saa tog han
Pæbet over Skulderen og travde saak,,
des hen til Landvejen med Gæssene
paa Nakken. Der var en stor Mery,
neskestimmel, og de vare alle i ^{efter} er

travde

at se paa Kongen, saa at ingen ^(af dem) lagde
mærke til Klavs. Men Kongen havde
bedre sine Gæster med sig, spurgte h
og da han saa Dronningen, spurgte han,
hvem han var. Dronningen sagde at
han var Klavs. Og da Kongen nu
fremdeles spurgte, hvorfor han havde
Gæster paa Nakkens, saa forklarede Klavs, forklarede
at hans Moder havde sagt, han maatte
ikke gaa paa Gassen.

Danske Distat Til 1886

for

Johannes Simonsen.

Klavs Kar.

Paa Kong Valdemars Tid boede der i Mæsler By Vest for Odenses Øst en fattig Enke, der levede af at bygge Gæs til. Men saasom hun ingen Jord havde til sit Hus, maatte hun leje Græsning til sine Gæs i en Udmærsk langt borte fra Byen og Landevejen. Der maatte da hvar Gøn henstiles Klavs gaa og vogte dem, og Moderen havde strænket forbudt ham at gaa fra des^m. Men da begav det sig, at Kong Valdemar en Gang paa en Rejse skulde komme igennem Mæsler; thi

Landvejen fra Nyborg til Odense
fik g den Gang ikke der, hvor den
nu gaar, men A nordligere gennem
Marslev. Klavs vilde gjerne se
denne Stus, men han vilde ikke overtie
de sin Moders Forbud. Da fik han et
godt Indfald, hvorved han mente,
han kunde hjælpe ham ud af den Knibe,
han var i. Han tog et langt Reb
og lagde det om Halsen. paa Gæsse
ne, saa at de blive ^ubænne sammen dermed,
og saa tog han Rebet over Skulde
ren og travede saaledes hen til Land
vejen med Gæssene paa Nakken. Der
var en stor Mennekestimmel, og

sig

de vare alde irige for at se ^{gaa} Kungen, saavt efter
ingen af dem lagde vhaerke til Klavs.

Men Kungen havde boetre sine Pjne
med sig, og da han saa Drengen, spurgte
han, hvem han var. Drengen svarede,
at han var Klavs. Og da Kungen
nu fremdeles spurgte, hvorfor han bar
de Goss ^N paa Stakken, saa forklarede
Klavs, at hans Moder havde sagt,
han maatte ikke gaa fra Gossen.

Dansk Diktatstis

1886

Gustav Fensmark.

Klavs Nav.

Paa Kong Valdemars
Tid boede der i Marske
By O. øst for Odense en
fattig Enke der levede af
at lægge Tæs til. Men saasom
hun ingen Jord havde til
sit Hus, maatte hun leje
Græsning til sine Tæs i en
Udmark langt borte fra
Byen, og Landevejen. Der
maatte da hendes Søn
Klav gaa og vogte dem
og Moderen havde strengt

forbudt ham at gaa fra dem.
Men da begav det sig at
Kong Valdemar en Gang paa
en Rejse skulde komme i-
gjennem Marslev; thi Lan-
devejen fra Nyborg og til
Odense gik dengang ikke
der hvor den nu gaar,
men vanddigene igjennem
Marslev. Klavs vilde gjem-
se denne Stads men han
vilde ikke overtræde sin
Moders Forbud. Da fik
han et godt Indfald. Hver
ved han mente han kun-

de hjælpe sig ud af den
Knibe han var i. Han
tog et langt Reb og
lagde det om Halsen paa
Gæssene, saa at de bleve
bundne sammen dermed,
og saa tog han Rebet
over Skulderen og traavde
skaledes hen til Lande-
vejen med Gæssene paa
Nakken. Der var en
stor Mennekestimmel og
de vare alle ivrige paa at
se paa Kongen saa
ingen lagde Merke til Klavs

Men Kongen havde bedt
sine Øjne med sig, og da
han saa Drengen spurgte
han skam, hvem han var.
Drengen svarede at han var
Klavs. Gaa Kongen nu frem-
deles spurgte hvorfra han
kom de Gæster paa Natten,
saa forklarede Klavs at ^{hans} Moder
havde sagt (at) han ^{maatte} vilke gaa fra
Lassen.

Diktats til

18-86

for

Johannes Kier.

Klavs Nav.

Taa Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By
øst for Odense en fattig
Enke, der lavede af at lag-
ge Gas til. Men saasom
hun ingen Jord havde til
sit Hus, maatte hun lej-
e Grasning til sine Gas
i en Udmark langt borte
fra Byen og Landevejen.
Der maatte der hendes
Søn Klavsgaa og vogte
dem, og Moderen havde strængt

var Klavs. Og da Kongen nu
fremdeles spurgte, hvorfor han
bar de Gæs paa Kæbber, saa for-
klarede Klavs, at hans Moder
havde sagt, han maatte ^{te} ikke gaa
fra Gæssene.

Dansk Piktat Stil

1886

Charles Hansen.

Klavs Nar.

Paa Kong Valdemars
Tid boede der i Marslev
By Øst for Odense en Gst
fattig Enke, der levede
af at lægge Gæst til. Men
saasom hun ingen Jord
havde til sit Hus, maatte
hun leje Græsning til
sine Gæst i en Udmærk
langt borte fra Byen
og Landevejen. Der maatte
da hendes Søn Klav, Klavs
gaa og vogte dem, og

Moderen havde streng
forbudt ham at gaa
fra dem. Men da begar
det sig, at Kong Valde
mar ^{den Gang} paa en Rejse skulle
komme igjennem Marslev,
thi Landevejen fra Ny-
borg til Odense gik den
Gang ikke der, hvor den
nu gaar, men nordligere
gjennem Marslev. Klavs
vilde gjerne se denne
Stads, men han vilde
ikke overtræde sin Moder
Forbud. Da fik han et

godt Indfald, hvorved han
mente, han kunde hjelpe
sig ud af den Krise, han Krise
var i. Han tog et langt
Reb af, og lagde det om
Kalsen paa Gæssene, saa
at de bleve bundne sammen
dermed, og saa tog han
Rebet over Skulderen og
travede saaledes hen til
Landevejen med Gæssene
paa Nakken. Der var en
stor Mennekestimmel,
og de vare alle ivrige
at se paa Kongen, saa

at ingen af dem lagde
Mærke til Klavs^v. Men
Kongen havde bedre sine
Øjne med sig, og da han
saa Drengen, spurgte han,
hvem han var, hve, var.
Drengen svarede, at han
var Klavs. Og da Kongen
nu fremdeles spurgte,
hvorfor han bar de Gæs
paa takken, saa för-
klarede Klavs^v, at hans
Moder havde sagt, ^{at} han
maatte ikke gaa fra
Gæssene.

Danske Diktat Stil

1886.

Einar Vilandz.

Klavs Kar.

Paa Kong Valdemars Tid boede der
i Marslev By vest for Odense end fattig. òst
Ende, der brede af at lægge Gæst. Men saa-
som hún ingger Jord havde til sit Hus, maatte ingen
te hún leje. Træsning til sine Gæ i en Udmark
laangt borte fra Byen og Landvejen. Der
maatte da hendes Søn Klavs gaa og vogte dem,
og Moderen havde strengt forbudt ham at gaa
fra dem. Men da begav det sig, at Kong
Valdemar engang paa en Rejse skulde Gang
komme igjennem Marslev, thi Landvejen
fra Nyborg til Odense gik den Gang ik-
ke der, hvor den nu gaar, men nordligere

gjennem Marslev. Klavs vilde gjernese dem
ne Stads, men han vilde ikke overtræde
sin Moders Forbud. Da fik han et godt
Indfald, hvorved han mente, han kunde
hjælpe sig ud af den Krise, han var i.
Han tog et langt Reb og lagde det om Rok-
sen paa Gæssene, saa at de blev bund-
ne sammen dermed, og saa tog han Rebet o-
ver Skulderen og travede saaledes hen
til Landevejen med Gæssene paa
Kakken. Der var en stor Menneske-
efter
stimme, og de vare alle ivrige for at
se paa Kongen, saa at ingen af dem
lagde Mærke til Klavs. Men Kongen
havde bedre sine Øjne paa sig,

og da han saa Drengen, spurgte han, hvem
han var. Drengen svarede, at han var
Klavs. Og da Kongen nu fremdeles spurgte,
hvorfor han ~~ikke~~ bar det Gæs paa Nakken,
saa forklarede Klavs, at hans Moder havde
sagt, han maatte ikke gaa fra Gæssene.

Dansk Diktatstil

1886

Anton Peter Balvig

Klavs Nav

Paa Kong Valdemars Tid boede der i Marslev By øst for Odense en fattig Enke, der levede af at lægge Gæs til. Men saasom hun ingen Jord havde til sit Hus, maatte hun & leje Græsning til sine Gæs i en Udmark langt borte fra Byen og Landevejen. Der maatte da hendes Søn Klavs gaae og vogte dem, og Modren havde strengt forbudt ham at gaae fra dem. Men da begar det sig, at Kong^{en} Valdemar paa en Rejse skulde komme igjennem

Marslev, thi Landvejen fra Nyborg
til Odense gik den Gang ikke der, hvor den
nu gaa, men nordligere gennem Marslev.

Klavs vilde gjerne se denne Stads, men
han vilde ikke overtræde sin Moders
Forbud. Da fik han et godt Indfald,
hvorved han mente, at han kunde
hjælpe sig ud af den Træbe, han var i.

Han tog et langt Reb og lagde det om
Halsen paa Gæssene, saa at de ble-
ve bundne sammen dermed, og saa
tog han Rebet over Skulderen og tra-
vede saaledes hen til Landvejen med
Gæssene paa Nakken. Der var en
stor Menneskestimmelse, og de vare alle

isvige efter efter at se paa Kongen, saa
at ingen af dem lagde mærke til Klavs.

Men Kongen havde bedt sine Øjne med
sig, og da han saa Drengen, spurgte han,
hvem han var. Drengen svarede, at han
var Klavs. Og da Kongen nu fremdeles
spurgte, hvorfor han havde Gæs paa
Nakken, saa forklarede Klavs at
hans Moder havde sagt, ^{at} han maatte
maatte ikke gaa fra Gæssene.

Dansk Diktatstil.

for.

Rodolf Poulsen. 1886.

Klavs Kar.

Paa Kong Valdemars Tid
boede der i Karslev By øst
for Odense en fattig Enkde,
levede af at lægge Gæs til.

Men saa som hun ingen havde
jord ^{havde} til sit Hus, maatte hun
leje til sine Gæs i en Ud-
mark langt borte fra Byen
og Landevejen. Der maatte
da hendes Søn Klavs, ^{gaa og vogte dem} og ^{te dem} gaa og vogte
Koderen havde strengt
forbudt ham at gaa fra
dem. Men da begav det sig,

at Kong Valdemar en Gang paa Halsen paa Gassene, saa at paa en Rejse skulde komme de bleve bundne dermed, og igjennem Marslev; thi Landevejen fra Nyborg til Odense saa tog han Rebet over Skulderen og travede saaledes hen gik den Gang ikke, hvor den til Landevejen med Gassene nu gaar men nordligere igjennem Marslev. Der var en stor Menneskestimmelse, og Klavs vilde se denne Stads, men de vare alle ivrige efter at han vilde ikke overtræde sin se paa Kongen, saa at ingen Moders Forbud. Da fik af dem lagde Merke til han et godt Indfald, hvor Klavs, men Kongen havde ved han mente, han kunde bedre sine Fjere med sig, hjælpe sig ud af den Knebe, og da han saa Drengene, han var i. Han tog spurgte han, hvem han langt Reb og lagde det om var. Drengene svarede, at han var

Klavs. Og da Kongen nu
fremdeles spurgte, hvorfor han
bar de Gæs paa Nakken, saa
forklarede Klavs, at hans
Moder havde sagt, han
maatte gaa fra Gæssene.

Klavs Nar.

Paa Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By,
øst for Odense, en fattig
Enke, der levede af at lægge
Tæs til. Men saasom hun ingen
Jord havde til sit Hus, maatte
hun leje Græsning til sine Tæs
i en Udmark, langt borte fra
Byen og Landevejen. Der maatte
da hendes Søn Klavs gaa og vogte
dem, og Moderen havde strengt
forbudt ham at gaa fra dem.
Men da begaar det sig, at Kong

Valdemar en Gang, paa en
Rejse, skulde komme igjennem
Marslev; thi Landevejen, fra Nyborg
til Odense, gik den Gang ikke der, hvor
den nu gaar, men ~~A~~ nordligere gjennem
Marslev. Klavs vilde gjerne se den,
ne Stads, men han vilde ikke
overtræde sin Moders ^(F) Forbud.
Da fik han et godt Indfald, ^(de)
hvorved han mente, han kunde
hjælpe sig ud af den Knibe, han
var i. Han tog et langt Reb
og lagde det om Halsen paa
Gæssene, saa at de bleve bund^(ne)
sammen dermed, og saa tog han

Rebet over Skulderen og travede
saaledes hen til Landevejen med
Tessene paa Nakken. Der var en
stor ^mMeneskestimmel, og de vare
alle ivrige efter at se paa Kongen,
saa at ingen af dem lagde
Mærke til Klavs. Men Kongen
havde bedre sine Gjæm med
sig, og da han saa Drengen,
spurgte han, hvem han var.
Drengen svarede, at han var
Klavs. Og da Kongen nu ^{des}frø
spurgte, hvorfor han bar de
Tæss paa Nakken, saa forklarede
Klavs, at hans Moder havde sagt, han

maatte ikke gaa fra Jessene.

Dansk Diktatstil

for
Dirck Hagen

1886

Klavs Nar.

Paa Kong Valdemars Tid
boede der i Marslev By, øst
for Odense en fattig Enke,
der levede at at lægge Gæsttil.
Men saa som hun ingen
Jord havde til sit Hus,
maatte hun lye Grasning
til sine Gæster, thi i en
Udmark lankt borte fra Byen,
~~maatte hun lye G lankt borte~~
~~fra Byen og Landevejen.~~ Der
matte da kendes Søn Klavs,
gaa, og vogte dem, og Moderen havde

forbudt dem at gaa fra dem.
Men da begav det sig, at Kong
Valdemar en Gang gaa en Pjæse
skulde komme igjennem ^{Marslev} Marslev,
thi Landevejen fra Nyborg til
Odense, gik ^{dengang} den Gang ikke der,
hvor den nu gaar, men nordligere
igjennem Marslev. Klavs vilde
gerne se den Slag, men man
vilde ikke overtredt, ^{sin} Moders
Forbud. Da fik man
et godt Indfald, hvor ~~man~~
mente, man kunde tydelpe
sig ud af, den Skibi, man
var i. Man tog et langt Pjæ,

og lagde det om Halsen paa
Gassene, saa at de bleve bundne
sammen derved, og saa tog man
Rebet over Skulderen, og travede
saaledes hen til Landevejen,
med Gassene paa Nakken.
Der var en stor Menneskestommel,
og de vare alle ivrigt ^{efter} at se paa
Kongen, saa at Ingen af dem,
lagde Merke til Klavs. Men
Kongen havde bedre sine Pjæ
med sig, og da man saa
Drengen, spurgte man hvem
man var, og Drengen svarede at
man var Klavs. D G

Da nu Kongen fremdeles
spurgte, hvorfor man bar
de Gæs paa Nakken, saa
forklarede Klavs, at hans
Moder havde sagt, man
maatte ikke gaa fra Gæssene.